

HUMORISZTIKUS KÉPES KÖZLÖNY.

Megjelenik minden hó 1-én és 16-án.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS
BARTALITS IMRE,
KIADÓTULAJDONOS.

ELŐFIZETÉSI DIJ BUDAPESTEN, VAGY VIDÉKRE POSTÁN BÉRMENTVE: **EGÉSZ ÉVRE 2 FORINT**

EGYES SZÁM ÁRA 10 KR.

ELŐFIZETHETNI:

BUDAPESTEN: VIII, ESZTERHÁZY-UTCZA 12. SZ. **VIDÉKEN:** MINDEN POSTAHIVATALNÁL.

Honjodi Ábrohám dololja mogá- nak edj vezér-verst.

Ezrével nhü, s therem a jordán,
Mit a szegénj goj váltig is bán ;
Hisz mert omi van — már az is sok —
Gojt elübb-utóbb igába fog.

Gojok már oljast is gandaltak,
Hodj a jordánt innen kihajtanak ;
Hjah, de kütvénj, wechslí számtalan
Nála — ü már ide forrva van...

Be sokh izben vált márh kriminált,
Khedve kiSSHè lejobb kulminált —
De bitúra edj sem jota fül'..
— Mert ő már a varjóknak sem küll !

Koppantó.

OKMÁNYTÁR ÉS IRODA-LOM.

Olázatosch kérvénj a Grönspán Dávid helybeli lakuschtól azan tisztütel, ellapattot lúnak az érdekébe, okiért Mórícz o fiam besokódek a sütét tümlöczbe bele már pedikh olássan instállok, mikurh azan fűntebb tizdelt lutól az elhazatás thürténthe: az én Mórícz fio az enyim aszonfheleség juvághyásból épen o podlason szonyókálta vola, már pedikh az lehetségtülen dalag, hodj voloki o podláchon luvath lopjek; arra is búlesen emlékszekh én sojáth mogam — mintha sak ma thürténte volna, hodj ha az enyimnek Mórítz fióknak azan időben edj kisch aprómarha surja isch vált, okinél ü megh isch sapódek a kü égházánál vo'a; ta-

nóm reá a Soreles Dattelbaum, tü'emtül a szamszéd is mith oznap meg isch verek vola, mivel az enyim aszonfeléségnél tolátudoth vola, okire todok meg isch fagja mindig isch emléküzni: kérek tehát a ./ (kumma) olotti fiomat a N. B. (nuta benne) olotti lúnak gyanojából fülmentegetni ésch, nekimnek o kívánatosch tovszi fötyölésre a falóban haza vissza megbacsájtani,

olázatos szulgája:

Grönspán Dávid.

nelybely lakosch, széna ésch vegyéskereskedü — ésch ésch — baldagatlan csoládapa a Moriz fiótól.

E czim alatt hogy :

„A halva született nagyapa“

vagyis:

„A tévút gyermeke.“

merész pinkász fantáziáról tanuskodó pikáns lapok fognak legközelebb napvilágot látni. — Tisztességtelen lelenzházak hijában — melegen ajánljuk a — sajtóbiróság szives figyelmébe !

Lét jog.

Börtönör: Adta csirkefogója! már hatodszor zárlak be. Fel kellene akasztani mindnyájatokat.
Csirkefogó: Már hojd mandhatja oljat? Miből elnének meg a thekintetes bürthönör orak, ha mi nem vonánk?

„Budapest éjjel.“

Hogy teremnek a nagyságos urak?

(M. L.) Akkor jutott eszembe ez a történet, mikor a napokban egy hirtelen felcserepedett „előkelő uraság“-ot látogattam meg.

Savanyú ábrázattal ballagtam czéлом felé, mert biz az ilyen, „muszáj“ látogatások nem igen vannak nagy nyére az embernek.

Sokáig töprenkedtem a felett, hogy az előkelő uraságot miként czimezzem majd a megszólításnál. Jutott eszembe sok mindenféle gondolat, de azok közül egyiket sem találtam helyesnek. Az ilyen hirtelen felcserepedett előkelő uraságok izgekonyak, idegesek s kivétel nélkül bizonyos betegségben szenvednek, a melynek diagnózisát rendszeren „czimkórság“-nak szokták nevezni. Csinján kell azért ezekkel bánni, mert ha különben barátok is, hamar farkasokká fuvódnak fel.

Ekkor jutott eszembe a történet, s épen kapóra jött, — tökéletesen kimentett kínos zavaromból. Levontam belőle a helyes következtetést, s bátran allíthatom, hogy nagy hatást értem el.

Sokan talán másként jártak volna el, de én igyekeztem alkalmazkodni a körülményekhez, mert egy ismerősömtől mindig azt hallottam: meg kell adni mindenkinek a czimét, az nem süti meg az ember száját.

A történet különben nem új, de nem is annyira régi, hogy sok emberre az újdonság ingerével ne hatna. Megérdemli azért is, hogy feltálaljam, mert egyúttal időszerű.

Napjainkban gomba-módra szaporodnak a nagyságos urak, s a nemzetes, nagy jó uram, tekintetes stb. igen tiszteletre méltó czímek ma holnap néhaik lesznek, — lassanként kimennek a divatból.

Igaz, hogy ez nem volna valami nagy baj, mert hiszen azt mondják, hogy ezt a civilizáció ugy hozza

S z á l i. Nü Iczigleben! mire való ez az odvariathlanságh?

I c z i g: Hogy kívánhatod te thülem éjjel, söthétben odvariasságh?

S z á l i: Add ide legolább a kharodat, ha meglátja a rendhür oraságh enghem, fogja ghandolni, én is g'scheft othán járok.

I c z i g: Ostoba khépzöldés, a rendhür orasághnak jobb izlése van mint nekhem!

S z á l i: Nőjjön nekhed lánczhid a gyomrodban! A föld alá bujok, ha valaki megszólít!

I c z i g: Óh bár csak megszólithana!

magával. A civilizációért pedig mindent fel kell adozni, még a hagyományokat is. De az a baj van ebben a dologban, hogy a nagyságos czimekkel maholnap oda jutunk, a honnan nincs visszatérés. Sokan — és és nem adok neki nagy időt, — némely tisztességes emberek gúnynak, sértésnek fogják venni a „nagyságos“ titlust.

Most mindenki igényt tart a nagyságos czimre, különösen pedig bizonyos előkelő uraságok vindikálják ezt maguknak, a kiknek a titulus mellé még vitulus-uk is van. Azt nem veszik tekintetbe, hogy a vitulus mellé még egy kis műveltség is kell.

Ugy történt a dolog, hogy Tarjagossy Pista bácsi igen sok olyan zöldes papirost talált beadni Schwindler, most Hédervári urnak, — a melyet közönségesen váltónak szoktak nevezni.

Ezeknek a zöld papirosoknak az a rozsz tulajdonsága volt, hogy Hédervári ur egy napon megbolondult tőlük, s nem kevesebbet követelt Tarjagossy Pista bácsitól, mint azt, hogy adja neki azt a nemesi kuriát, a melyhez teméntelen szántóföld és kaszáló is tartozik.

És Tarjagossy Pista bácsi olyan jó szívű volt, hogy még csak nem is ellenkezett. Hédervári ur majd kibujt a bőréből, azt már még sem hitte, hogy ily könnyű szerrel célt fog érni. Örömeben ledobta kaftánját, levágta szép göndör pájeseit, s ő bevonu látát, Tarjagossy Pista bácsi pedig kivonulását rövid idő alatt megtartotta. A kivonulás és bevonulás közt csak az volt a különbség, hogy Hédervári ur mosolygott, Tarjagossy Pista bácsi pedig könnyezett.

Átalakult minden hirtelen. Az ősi ház barna falait újra meszelték, a kerítéseket megújították, és semmit de semmit nem hagytak a régi bőrében. Még Hédervári ur is igyekezett levetni magáról a régi bőrt, mint a kigyó, de ez nem ment oly könnyen.

Nagy változások történtek rajta is. A kaftán,

pájesz és a többi csiri-biri régi máz örökre letűnt róla. Finom szalon előnyt csináltatott magának, haját fodorította, sémi szakállának pedig igyekezett magyar jelleget adni. Némelyik könnyen hívővel még azt is elhitette, hogy még a hetvenhenedik nagyapja is magyar nemes volt, hát ő hogy ne volna az. Mutogatta is a családfáját, s az avatatlan emberek előtt kézzel foghatólag bebizonyította, hogy nemessége még a IV. Béla idejéből származik, a mikor egyik őse teméntelen pénzzel járult Magyarország újja teremtéséhez.

A cselédek mindenféle nemével megrakta a kuriát, s ezek előtt, mint valódi nagy uraknál látta, imponált mindenféle kigondolható módon, különösen azt hitte, hogy legjobban ha gorombaságaival. És a műveltségnek ezt a fokát valóban nagy bravourral kezelte.

Finom varrott elejű ingeket csináltatott magának s azokhoz olyan mellényt, melyből az ing himzése tisztán kivehető legyen.

Hédervári urat nagy lelki gyönyörűséggel szemlélte kedves élete párja, de azért a régi életmód behatása alatt meg nem állhatta, hogy meg ne kérdezze tőle:

— Makszikám, talán még sem illik ez nekünk?

— Ej mit todolsz te azt. Ilik vagy nem illik.

Nekem van pénz, a pénz pedig todd meg, megteszi mindent. Hija ma pénz mellett bolondból is lehet nagy oraság, — példa vagyok én.

Ilyen nyomós érvekre Hédervári ur mellett nagyon természetes, hogy kedves életépárja sem maradt hátra. Finom pongyolákat, díszes idres-bodros fejkötőket csináltatott magának s kiadta a cselédeknek a rendeletet, hogy öt mindenki nagyságos asszonynak hívja, mert ferje után ez a cím illeti.

S a cselédek mit tehettek mást, — engedelmeskedtek.

Hédervári ur nagyságos úr lett egyszerre, — a cselédek tették azza.

Ott forgóldtak egész nap a cselédek körül, kérdezték őket, parancsoltak nekik folyvást, hogy csak minél többször hallják azt a kedves czimet.

— Nagyságos uram! Nagyságos asszonyom!

Nem lehet nagyobb boldogságot kívánni, mint a milyet az a czim adott nekik a boldogtalanoknak. Még az ajándékozás költséges mesterségétől sem riadtak vissza, ha arról volt szó, hogy valakitől, ezt a szót „nagyságos“ megvásárolhatják. Cselédek ily módon már majdnem torkig voltak az ajándékokkal.

Hédervári ur igyekezett minél nagyobb tért hódítani, s mivel a páston juhait legeltető juhásztól még nem igen hallotta a nagyságos czimet, nem re telt kifaradni oda sem.

Mikor apróra megnézett mindent, hogy már a Jánosból is ugrassza a nagyságos szót, oda fordult hozzá, s zavartan kérdé:

— Nü János, hogy érzik maguk a kosokok?

— Elég jól Schwindler ur!

Hédervári ur lenézőleg végig mérte szegény Jánost, a ki akaratlanul ennyire megsértette s csak annyit mondott neki:

— Kend János egy kolosszális számár. Kap egy kupicza pálinkát.

János ugyan szerette volna megkérdezni, hogy miért nagy számár ő, mert felfogni nem tudta, de Hédervári ur a faképnél hagyta.

Másnap ismét csak szétnézett Hédervári ur a páston, ismét kérdést intézett Jánoshoz a kosokok miibenléte iránt, s mikor János azt mondta:

— Jól vannak nemzetes uram! — még kevésbbé tudta megérteni, hogy most miért kapott két kupicza pálinkát.

Hédervári ur belátta, hogy a János még sem olyan nagy számár, mint a milyennek hitte, s harmadnap ugya ellátogatott hozzá:

— Nü János, hogy vannak a kosokok?

— Elég jól tekintetes uram.

Nagyot ugrott Hédervári ur örömeiben. Ugy örült mint egy gyermek, ha új játékok kap. Kedves élete párja azt hitte, hogy utközben elvesztette a negyedik kerekét, olyan nagy sebbel-lobbal rontott be hozzá:

— Sálíkám lelkem, djönyörő okos gyerek az a János, ma már adta nekem tekintetes titulus külded neki egy fél liter pálinka.

És János csakugyan nem volt olyan ostoba, mint Hédervári ur gondolta. Átlátott a szítán, s észrevette, hogy kedves gazdája mit akar a kosokkal. Mikor ismét meglátogatta Hédervári ur, már akkor János el-len nem lehetett panasza, ugy kivágta a nagyságos szót, hogy Hédervári ur örömeiben egy egész literre emelte a dicsőség díját. Ugy tett, a mint az egy gavallérhoz illik.

Nagy barátja volt Hédervári ur a dicsőségnek. Vendégei előtt, különösen szerette fitogtatni, hogy ő milyen nagy ur. Nem dicselkedett ő a gazdaságával, nem mutogatta ő a pénzt, hisz azt ugy is tudták, hogy a gazdagságát mi uton-módon szerezte.

A „nagyságos“ czimmal akart ő hatni. Körül hordozta vendégeit a cselédek közt, s mennyire hizott, mikor azok minden kérdésre adott feleletnél olyan szembetűnően kivágták a nagyságos czimet.

— Ezek aztán vannak egy okos cselédek, — dicselkedett vendégeinek. Aztán vannak minő műveltek, meglátszik, hogy nevelődtek a miénk kezünk alatt.

Hédervári ur dicsőségének tetőpontját akarta elérni. Kivezette vendégeit a pástra is, s mikor már mindent bemutogatott nekik, azt akarta, hogy gyönyörködjenek a Jánosban. Már látták a juhokat, lássák a juhászt is.

— Látják oraim, ez van egy valóságos johász van neki olyan johász bonda is, melyre hassal fekszi magát, ha jóllakott, s háttal fekszi magát, ha éhes, s nézi a djönyörő csillagos eget, melyhez olyan szépen furulyáztat, hogy enyém köny pereg bele.

A János hallgatta egy darabig a dicséretet, az tán kezdett ódalogni a pást másik tájékára.

— Hova-hova János? Maradjon csak itt, hadd nézze meg magát az enyém vendégek... Hátt hogy vannak a kosok? Ugy-e jól...

János magasra emelte fokesát, s aztán dühösen oda kiáltá Hédervári ur felé:

— Adta zsidája! Erre, amarra, mit kérdi mindig hogy vannak a kosai, látja, hogy jól...

Hédervári urat majdnem a guta környékezte, mikor János mérges szavait meghallotta, s mosolygó vendégeit megpillantotta.

— Látják oraim! A János megbolondulta magát, valósággal meg Sálíkám lelkem, adj a Jánosnak két liter pálinka, a János megérdemli, csak az a baja, hogy megbolondulta magát.

János bajuszába mosolygott s csak annyit szolt: — Köszönöm „nagyságos uram!“

A „Zsidó Leány“-ból.

(Eredeti élkesch kóser románcz 3 felvonásban. Szüvegét szütte: Jankheff Kisch, a koszorros külthü Zenéjét megszürüzte: Maxfax Schicz, a kritikós a Herr von Lisztül „a Llayidba“ bele)

Hagymafüldün büzlő uton megy a lány,
Honyadi ór izeg-mozog a karján . . .
Amint mennek, mendegélnek, iczigspiczig nyól,
Hagyma küzött az árnyékban, félve meglapól.

„Záli lülköm joj beh régen kísérlek,
Ólj le mellém, merth biz' Isten megcsíplek“
A Zálka nagyot ordít, ámde nem piról.
Fülét, farkát hegyezi az iczigspiczig nyól.

A hagymaszár bizalmasan integet,
Sábeszcillag kriminál fényt hinteget . . .
Honyadi ór Fräulein Záli tournürjéhez nyól —
Csattan a csók, de már erre — nagyot kóp a nyól.

Biringer Dalfi gojimmyozó ozsorás levele a szerkesztőhöz.

Ozsorásd 5. Máj az 1885. esztendőben.

Tekintetes Szerkesztelődő Oreság!

Ime fogom engümet, esch türedelmeschen én ünnek aztat bevallok, hodj: attol a bizamos „Föstölgő“ ojságtól suhasem isch váltam én edj boráth, sít ellenkezülegeschen, — merth az mindig olj megk rlihetet lenöl uda dürgölte a mienké orr olá az igazsagh, — meg valna edj csuda, ha én, vadj ha jubban tetszik: mink — nem a legisleggürbébb szümmel szemlénénk le reája. De különben isch, a mi engim il'ethi, én jó szümmel már sak azérth is nem nézhetem fölébe, mert én bandsalnak érzek mogamat — achwáj geschrien! — már az anyatermészethül fagva szöletve.

Mit? Ün, Thekintetesch Szerkesztelődő Oreság sojnálkozik ezen rojta?!

Felhivok tehát Üntöl sörgösen a fidjelem, hodj ezt azonnal hadja fül, mert példának okaér, ha külcsonadáskor edj thizesches florinos banknutát kettü iljen banknuta fejebe tonálok a külesünkerü gojnak leszámalni esch ü esetleg engimet rojta esipi — van legolább kifugásch, hodj: bacsánath, de láthotja kedvesch boráthom, nem tehetem rula, rasszak tülemthül a szüme, esch azérth én elszámitoltam magamat. (A goj elütt iljenkor természetesen nadjon kikelem, esch sim-

felem az ádáz sars ellen, a melj bandzsálnak engimet szölette; titkon a mellemben pedig a legforróbb küszönetet szavazom nekije ezérth a jótékuny természethi csopásérh.)

Esch mast Tekintetesch szerkesztelüdü Oreság edj föst olatt kinyilatkoztatok ünnek ozt isch hodj a „Föstölgő“ legközelebbi számában a „Egészségüdü Pa-villunban“ czim olatt a legnadjobb lülki gyönyörségemre szalgált nadj betökkal alvasni, hodj: — Éljenek a zsidók: omi ozt látszik bizonyítani, a „Föstölgő“ ebben a küpenyeg-furgató világban edjszerre sak edjet gantalt, esch végre isch lassankint egészen átváltuzkodik majd fillozemith ojsággá; lassankint — mandak — mert hisz a Tisza Kholoman exellencz isch nem mind-járt edjszerre ográlta a vürös bársonyszékbe bele. — A mi ha megtürténik, igérek a tekintetesch szerkesztelüdü Oreságnak, hodj a „Föstölgő“-nek fogom suk-suk elüfizteteket gyöjteni: a Möricz Schoftelest, a Abraham Kohnt, a Naftali Münz & Sohnt stb-t, kik mind fag-ják üszetenni a pëndzt az elüfizetéschre, hodj idj annál kevesebbe bekeröljön nekik az az ojság.

Remélek eléggé kibeszéltem mast már éngimet bezárok tehát az enyim sorokat, esch ödvözölve az egész küpönyegforgató Szerkesztelüschéget, maradok a Tek. szerkesztelüdü Oreságnak

olázatos szolgája:

Biringer Dalfi

gojimmyzó oszorás.

N. B. Epen mast ográlja be hozzám az Iczig Gorkensaft, tülemtől a szomszéd mint volomi bokkecske: simfel esch tojtákozza mogát mint edj döhösös kotja a furró éthel otán, merth nekhi vannak jó szüemek, a mikkel felfedezte az „Éljenek a zsidók“-tol az árnyékban kis betökkal beleszedve, hodj: „kilencz évig patikai szerral!“ — Mit szóljam ehez a hallatlan szemtelenschéghöz? Nem szólok semmit, hanem maradtam a „Föstölgőnek“

halálosch ellenség:

A fentebbi.

N. B. Elüfizetések isch nem gyöjtök. B D.

Kóser adomák.

Boldog családapa.

Schmól Gansléber; Én nem is tottam hodj milj példás rend oralkodja az én házamnál! Sak tegnáp veszett el a söröféső és mo már megtolálok a — czospajzban.

Az Andrássy úton.

Zsidó: Hány óra leheti ilyenkor. ha szabad nekümmek azt khérdezni?

U r: Khérzeni — megkhérdezheti; csakhogy megmondani, nem — — mondom meg.

A kis Rebeka.

Rebeka: Mámikám, mért nem volt a néni már oly régen minálonk?

A mámi: Mert 6 hét óta fördüben van.

Rebeka: Hat hét óta fördüben, hát oljan piszkos a néni?

Kóser Lyra.

... Nem vadj te már oz a régi,
Abrándtheli kedvesch lányka:
Khi jüttömet nehéz szivvel
Olj epedve leszthe — vártha ...
Ach!

... Nem vadj te már oz a régi,
Bohokásosch bakfisch lányka:
Khi, — ha jüttem, — ürümében
Mogát majd a — földre vágtha ...
Phöfff!

Reátartósch, böske hülgly lethh
Reám nézve o the neved —
Khire ajkod moszajbúl is,
Olig-olig masalyg — neveh.
Nü!?

Nü de, ne fhéj — nem átkazlak —
Thodok én azt, semmith nem ér;
Azt mandja az enyim nútha:
„Lesz még tóró, meg ladj kenéjr!“
Ezój!

Küküütes.

Az ideál.

K r e m p e l e s z, a bankár: Nü, sakhodj itt van! — Átotta?

H o r d á r: Igenis. Tisztelteti a „nagyságos urat“ és nagyon szépen köszöni.

K r e m p e l e s z: Nü, köszönheti is! Száz florin vált és nem minden leány kop születésnapjára oljan medaillont az imádójától... Nü, de a Záli Kükrüczgrond sem mindennapi ideál... Azotán mit sinált vele? Fülpróbálta udje?

H o r d á r: Igenis fölpróbálta, azután azt kérdezte tőlem, hogy mit gondolok mennyit érhet? Azután elküldött véle, hogy tegyem zálogba... Még a zálogcédulát is nálam hagyta... Ehun van ni kérem alásan.

A zsidó iskolából.

Tanító. The Záli, ha the volnád edj szegény vok koldós és elmenéd koldolni edj gazdag háziórhoz és ű ozt megkérdüzné tüledtől, hodj hát: hodjan tolált ün ide, moga szegény vok koldus, mit felelnéd oda ünekinek?

A **Záli jerek**. Edjszerőn azt professor ór: hogy hát sak ódj mogomtul, ha nem ódj vezeték volna engümet oda.

Tanító: Nü te szomár, nadj bülsen azt megfelelő oda nekinek, hodj: „hát kérek olásan, sak udj — vokatában!“

A **Számi jerek**: Profesor ór kérnék szépen — mikor én felotaztam a távial edj nedjedosztáló kupéban Bodapestre a kiállításra... edj helyen ilyen füliratot megszemlélttem, hogy: Ká — vé — ház; — miérth voltak a szótagak udj elkölömböz etve edjmiától?

Tanító: Nü te szomár, merth... merth... oz oki festetthe. oz bizamosan hebegü vált!

Istóczy és Mezei.

Mezei: Nem is tudod te gevaltige antiszemith, hogymily nagy lelki gyönyörűségemre szolgált olvasni a lapokban a ti egyenetlent évéteket és a te — az antiszemita klubbol való kilépésedet.

Istóczy. De feleded, hogy „ubi potentes dissident, ibi humiles laborant“, azaz más szóval: ennek is ti isszátok meg a levét.

Mezei (magában): Megint csak a gojnak van igaza

Pholithik.

Üseimnek rondjos zsákja
Fül van vetve a podlásra:
Hisz látják, kik nem vakok
Hodj már ój nemes vadjok.

Ispánt, kosznárt tarthok én,
Gázsíjok' lekvittelvén —
Fogathomon hojtatok,
Én már ój nemes vadjok.

Tolán az iport pártuljam?
Hisz ebbül mi rebachum van!!
Küzczéla nem áldazok —
Mégis ój nemes vadjok.

Von igaz edj todományom,
Ebben párom ritkán látom.
Gesefelni — jól tudok —
Már én ój nemes vadjok.

Ojdonat ój palotámban
O pénzemet ha megdopláztam,
Gojra nagyot kaczagok —
Mert én ój nemes vadjok!

X. Y.

BLUM DÁVID,

a (kürszék-) árendás zsidó gükkerözásai.

— Miau, miau! — constatirozok — miákolt a királ ótzeai Feuchtinger-féle „Blaue Katz“, omint a farkájára lépte Solymosi az izraelító templom melletthi „Madjar Dálesarnokk al.“

— Tübbek küzt a „Madjar Dalesarnok“-ban volomi Ira Paine nevő mölvész a küzönség nadj tetszése küzepette levegübe földobott goljókát lövi le. Kivándsi vagyok reája, hodj mit szólna a küzönség huzzája, ha ódj csopa véletlenségből övegoljól helyett — volome jik izaealító fejbe bele tolána lüni. — Elájolom! — két deczi vürüs bort, de sak oz ulcsóbb fojtából.

O-y l-n, Torontál. Köszönet; legközelebb. — **Sch-r M-r**. Rum. Szerkesztőségünk legújabbban egy újdontatj papirkosárral láttatott el — felhívjuk reá a figyelmét; különben pedig tudtára adjuk, hogy ha a zsidókat az égig magasztaló gyatra irkafirkáit nyomtatásban akarja látni — keresse fel velük a „Pester Lloyd“-ot, vagy a „Nemzet“-et — azok majd tán kapva kapnak az ilyen zsidó m a g a s z t a l d á k o n, de mi undorral fordulunk el az ön szellemtelen szellemi torzszüleményeitől. — Sip és batyu — íról toll helyett! — **X. Y.** Budapest. Az „első sütet“ egyik részét jelen számunkban találjuk fel t. olvasóink tanulságos szórákoztatására — s a többire is sort keritünk legközelebb. — *Több kéziratról és leccéről a jövő számban.*

Előfizetési Feltételek.

A „Füstölő“ előfizetési ára

1885. év január 1-től

Egész évre..... 2 frt.

Fél évre..... 1 frt.

Az előfizetési pénzek mielőbbi szíves beküldését kérjük, hogy a szétküldést pontosan esz közölhessük.

A ki 5, legalább is féléves keresztény előfizetőt gyűjt a „Füstölő“ számára, annak egy tiszteletpéldánnyal kedveskedik a kiadó-hivatal.

Az előfizetési pénzek legzélszerűbben postalatvánnal a „Füstölő“ kiadóhivatalába (Budapest, VIII, Eszterházy-utca 12. sz.) intézendők

Bartalits Imre kiadó.

A füstöt eregeti: **Bors Vitéz.**